

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. augusztus 26.
(vasárnap)**

Horváth Géza

HÍRT HOZOK, VAGY HÍRT VISZEK?

Énekek: 152; 342,1-5; 679; 436,1-3; 447

Lekció: Lk 13,6-9

Alapige: Lk 13,1-5

Imádkozzunk!

Áldott Urunk, olyan sok helyről, sok helyzetből jöttünk ide a gyülekezet közösségébe Téged tisztelni, magasztalni, dicsőíteni. Köszönjük, hogy Te tudsz ró-lunk egyedül igazán mindent. Te látod, hogy honnan jöttünk, miből; mi az, ami bennünket bánt; mi az, ami örömet okozott az elmúlt héten is vagy napokban; hogyan jöttünk ide az úton, mennyi bosszankodás volt bennünk, mennyi indulat talán; milyen könnyel jövünk vagy pedig szent vágyakozással, hogy szent igé-det hallgatni és érteni szeretnénk.

Köszönjük, hogy a Te Szentlelked tud bennünket egyé formálni, egységre hozni most. Egységre legfőképpen abban, hogy más célunk és más vágyunk ne legyen, csak az, hogy a Te szent felségedet, isteni lényedet magasztaljuk és dicsőít-sük, mert méltó vagy erre Te, aki mindent alkottál, teremtettél, aki öröktől fogva való vagy és örökké leszel, aki jót akarsz nekünk, és azt akarod, hogy ne vesszünk el, hanem örök életünk legyen.

Téged szeretnénk dicsőíteni drága tervedért, akaratodért. Kijelented Magad az igében, hogy meg lehessen Téged ismerni, hiszen tudjuk, az az örök élet, hogy megismerjük Téged, és akit Te elküldtél, az Úr Jézus Krisztust. Kérünk Téged, Urunk, hogy formáld bennünket most gyülekezetté, igehallgatókká. Egy vágyat hagyj nekünk, hogy értsük és kövessük szent igazságodat, és az ige hatással legyen az életünkre, hogy amikor innen kimegyünk, és az élet istentiszteletét éljük kör-

HÍRT HOZOK, VAGY HÍRT VISZEK?

---

nyezetünkben, szeretteink között, munkánkban, bárhol, ahol vagyunk, ott Rád tudjunk mutatni, Téged tudjunk képviselni, világítani tudjunk a sötétségben lévő embereknek.

Jövel Szentlélek Úr Isten, kérünk, hogy töltsd be a mi szíveinket teljesen! Üresíts meg először, hogy aztán betölthess bennünket minden jóval, amire igazán szükségünk van. Adj nekünk most nyugalmat, külső békességet is, csöndet, hogy ebben a csöndben meghallhassuk a Te áldott és szelíd szavadat. Jézus Krisztus nevében kérünk, Mennyei Édesatyánk, hogy hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom a Lukács írása szerinti evangélium 13. fejezetének első öt verséből: *„Jövének pedig ugyanazon időben némelyek, kik néki hírt mondanak a Galileabeliek felől, kiknek vérét Pilátus az ő áldozatukkal elegyítette. És felelvén Jézus, monda nékik: Gondoljátok-é, hogy ezek a Galileabeliek bűnösek voltak valamennyi Galileabelinél, mivelhogy ezeket szenvedték? Nem, mondom néktek: sőt inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképen elvesztek. Vagy az a tizennyolc, a kire rászakadt a torony Siloámban, és megölte őket, gondoljátok-é, hogy bűnösebb volt minden más Jeruzsálemben lakó embernél? Nem, mondom néktek: sőt inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképen elvesztek.”*

Amikor a textust felolvassuk, azt szoktuk a végén mondani, hogy „ámen”, és szinte ez jelenti azt, hogy a gyülekezetnek helyet lehet foglalni. Most ennek az igének a végén nem mondhattam azt, hogy „ámen”, mert azzal fejeződött be, hogy „hasonlóképen elvesztek”; és hát, erre nem mondjuk azt, hogy „bizony, így legyen”, „úgy van”, hanem az ige üzenetét kibontva, inkább arra szeretnénk tenni a hangsúlyt, hogy maradjatok meg: üdvözüljétek, legyen örök életek. Erre boldogan mondjuk azt, hogy „ámen”, „úgy legyen”.

Ez az ige, amelyet nemrég olvastunk a Bibliaolvasó Kalauzunk szerint, több érdekes üzenetet tartalmaz. Azt hiszem, hogy mindenki egyetért velem abban, hogy szinte már nincs olyan nap, hogy valamilyen katasztrófának a hírét ne hallanánk: leszakadt autópályahídról vagy valamilyen más természeti katasztrófáról. Hol a víz olt ki életeteket, hol a tűz miatt halnak meg emberek. A hírek tele vannak ezekkel a katasztrófákkal, aztán csak az a kérdés, hogy a halottak számát, tízes, százas vagy esetleg százezres nagyságrendben lehet mérni. A 2004. évi nagy cunamiban 268 000 ember vesztette életét, hogyha emlékszünk még rá. Ezek a katasztrófák vagy környezetünkben vannak, tőlünk nem is olyan nagyon messze, vagy pedig a világ más táján.

Jézushoz odamennek azzal, hogy történt egy katasztrófa, illetve egy rettenetes dolog: Pilátus áldozatot bemutató emberek vérét az áldozat vérével elegyítette. Tehát, akik végezték azt a szertartást, bemutatták az áldozatot, Pilátus némelyeket azok közül megöletett – minden biztonnal brutálisan és kegyetlenül – úgy, hogy vérük elegyedett az áldozati állatok vérével. Ehhez Jézus még megemlíti egy másik katasztrófát, amelynek nincs köze templomhoz ugyan, hanem a egy torony leomlásáról beszél, amely maga alá temetett tizennyolc embert.

Érdekes, hogy amikor ez a két történet elhangzik, Jézus egy lelki tanítást fűz ehhez. Ennek a lelki tanításnak nézzük meg néhány üzenetét, mert ami akkor és ott történt, az ma is megtörténik.

Amikor az ember ilyet hall, akkor van véleménye. Hiszen odamennek Jézus-hoz ezek az emberek, és jelentik neki, hogy mi történt a templomban; hogyan haltak mintegy vértanúhalált emberek. Megvan tehát a véleményük, és Jézus azt mondja erre: azt „*gondoljátok-é, hogy ezek a Galileabeliek bűnösebbek voltak valamennyi Galileabelinél?*” Tehát, Jézus belelátott a gondolatukba, hogy arról, ami történt, nekik mi a véleményük, azt hogyan értékeli; és Jézus, amikor kiigazítja őket, akkor ezt azért teszi, mert nem jól gondolták, nem jól értékelték. Tudniillik azt gondolták, hogy ők bűnösebbek voltak, és bizonyára valamilyen nagy bűnt követtek el, amiért utolérte őket Isten ítélete.

– Azt gondoljátok-é? – Hát rosszul gondoljátok! – mondja az Úr Jézus, amikor erről beszél. Ez a tragédia nem Isten ítélete! Amikor az ember ilyennel szembeül, és nemcsak a hitetlenek, hanem még a hívők is, amikor valamilyen tragédiáról, katasztrófáról lehet hallani, akkor az ember megkérdi: hol van ilyenkor Isten? Ezt mi, lelkipásztorok, többször megkapjuk: mondd, ilyenkor hol van Isten? Miért engedi ezt meg Isten? Mert ugye, mi nagyon jól tudjuk, hogy mit hogyan kell értékelni, és az emberi szívnek ez az első gondolata, ezért Istent teszi felelőssé. Isten miért nem figyelt akkor oda? Miért nem akadályozta meg? Hogyan engedheti ezt meg? Lehet, hogy a mi életünkkel kapcsolatban is sokszor elmondjuk: miért pont velem történik? Miért pont azzal a tizenhétessel, akikre rászakadt a torony Siloámban? Vagy miért pont azokkal történt ez, akiket Pilátus megöletett a templomban? Hol van ilyenkor Isten?

A Heidelbergi Káténk írói nagyon jól felfedezték, hogy a bűnnek az az egyik következménye, hogy Istent vonja felelősségre, Istent vádolja. A Káté írói, amikor az első kérdéseknél arról beszélnek, hogy milyen reménytelenül elveszett állapotban vagyunk a bűn miatt, akkor a 6. kérdésben megkérdik: „Hát Isten az embert ilyen gonosszá és romlottá teremtette?” Ennek az az értelme, hogy Isten a felelős a bűnért. Emberek meg vannak győződve arról, hogy még a bűnért is talán Isten a felelős. A Káté írói megfogalmazták a választ: nem, sőt Isten az embert jóvá és a saját képére teremtette, azért, hogy Őt magasztalja, Őt dicsőítse és Vele örökké tartó boldogságban éljen. Az ige nyilvános üzenetében számunkra, amit Jézus megfejt, benne van az, hogy nem Isten a felelős, hanem a bűnbe esett ember okozza saját magának mindazokat a károkat, mindazokat a katasztrófákat, mindazokat a tragédiákat, amik őt érik. Nézzük meg, honnan ered Pilátus indulata, vérengzése? Hát nem a bűnből? Aztán még egy ilyen katasztrófában is, hogy a torony összedől, ebben nincs benne az ember? Ma azt mondanánk: kilopták belőle az anyagot; elvitte valaki a cementet; vagy nem jól alapozták meg, valami emberi mulasztás miatt történt az egész!

A Biblia nyilvános üzenete – és Jézus itt erről beszél –, hogy nem te vonhatod felelősségre Istent, hanem vigyázz, mert Isten fog téged felelősségre vonni! Vigyázz, mert nem te fogsz ítélni az Isten felett! Te nem ítélsz az Örökkévaló felett, de Ő fog feletted ítélni! Erre figyelmeztet ma Jézus: ha meg nem tértek, elvesztek! Azért, mert ez az Isten, akit ti pellengérré vontok, majd egyszer titeket állít a bírói

HÍRT HOZOK, VAGY HÍRT VISZEK?

---

szék elé. Majd egyszer te fogsz ott állni Előtte, nem Ő áll előtted! Nem te fogod számon kérni, hanem Ő fog számon kérni téged! Vigyázzatok tehát!

Aztán, testvérek, hogy „*ha meg nem tértek... hasonlóképpen elvesztek*”, ebben az az üzenet is benne van, hogy nektek nem azzal kellene foglalkozni, mi történt azokkal az emberekkel, hanem azzal, hogy mi fog történni veletek! Ez így nagyon jó, hogy az ember megdöbben, sajnálkozik, sőt ebből azért pozitív dolgok is származnak, mert sokszor ilyenkor segítőkészek az emberek. Ilyenkor megy ilyen misszió, olyan misszió, ilyen csapat, olyan csapat, kutatók, emberek; segílyt kapnak a hozzátartozók, mert sajnálat is van, Jézus pedig azt mondja ebben az igében: igen, történik ilyen, de vajon veletek mi lesz?

Milyen érdekes, hogy Jézushoz mennek oda, és nem Pilátushoz, hogy ezt hogy gondolta! Vagy, nem a toronyépítőkhöz mennek, hogy mit vétettek a torony építésénél, miért dőlt az össze! Nem statikusokhoz mennek, – hogy vizsgáljátok már meg –, hanem odamennek Jézushoz. Erre Jézus azt mondja nekik: magatokkal kellene törődni! Sőt, bizony mondom néktek, ha meg nem tértek, hasonlóképpen elvesztek! Ne az ő hitetlenségüket, ne az ő bűneiket boncoljátok, ne a szerencsétlenséggel foglalkozzatok, hogy rosszkor voltak, rossz helyen, amikor rájuk dőlt a torony, hanem magatokkal: ha meg nem tértek, hasonlóképpen elvesztek!

Eszembe jutott, hogy az egyik faluban volt egy asszony, aki nagyon istentelen életet élt. Falun ismer mindenki mindenkit, és tudvalevő volt róla, hogy bár közel lakott a templomhoz, messze elkerülte. Nagyon rendetlen életet élt, csúnya szája volt. Ez azt jelentette, hogy káromkodott. Nem ragozom tovább, mert én nem ismertem ezt az asszonyt. És egyszer egy autóbalesetben meghalt. Aztán a gyülekezet, meg a faluból, akik eljöttek a temetésre, azon gondolkoztak a temetés előtt, hogy vajon most a lelkész mit fog mondani! Ismerték a lelkészt, hogy a mennybe nem fogja beprédikálni, az bizonyos; na de, ha meg megmondja az igazat, akkor pedig a rokonság majd a végén előveszi, hogy micsoda dolgokat mondott! Vajon mit fog mondani? A lelkész nagyon bölcsen hirdette az igét. Emlékszem rá, hogy pont ezt az igét olvasta fel: az a tizennyolc, akire rászakadt a torony Siloámban, azt gondoljátok, hogy vétkesebb volt? Nem, hanem ha meg nem tértek, hasonlóképpen elvesztek.

Gondolhatják a testvérek, hogy mindenki arca elkomorult! Mindenki csak le-sütötte a szemét, és csak maga elé tudott nézni, mert Isten igéje megítélte őket. Ők, akik azt mondták: ez az asszony, igen, ez bűnös; igen, ez csúnyán beszél; igen ez káromkodik; ez istentelenül él; és akkor az ige – én hiszem, hogy nem a lelkész, hanem maga, az élő Isten élő igéje beszélt velük –, odafordította a tekintetüket, és azt kérdezte tőlük: de veled mi lesz? Az embernek könnyű arról gondolkodni, hogy mi lett azokkal, Jézus meg ebben a mondatban azt mondja: mi lesz veled?

Mi történt velük? Leszakadt a torony és maga alá temette őket. Jézus mire utal ebben az egyetlen mondatban? – Ti hol fogjátok tölteni az örökkévalóságot? Jézus ebben a mondatban nem arra utal, hogy ezt a hetven, vagy ha feljebb, nyolcvan esztendő hol vagy hogyan töltöd, vagy mikor fejezed be, hanem azt, hogy mi lesz az örökkévalóságban! Mert azt mondja Jézus: ha meg nem tértek, hasonlóképpen elvesztek! Tehát, Jézus ad egy utat ebben az igében, és ez az evangélium, hogy Jézus eljűk ad egy utat: térjete meg! Jézus nem olyan tanácsokat ad, hogy

„ne álljatok egy ilyen rosszul megépített torony alá”! Hanem azt mondja: térjetekek meg!

Testvérek, ez az ige arra tanít bennünket, hogy Jézus Krisztus nem arról beszélt, hogy ez az életük legnagyobb tragédiája, hogy rájuk szakadt a torony, hanem az, hogy elvesztek. Mert azt mondja: ha meg nem tértek, ti is hasonlóképpen elvesztek! Tehát, nem azt mondja Jézus ebben, hogy az a legnagyobb tragédia, hogy megölte őket Pilátus a templomban, vagy a testük ott maradt a torony alatt, hanem azt mondja: az a legnagyobb tragédia, hogy elvesztek, és ettől meneküljetekek meg! Ugye, hogy nem a földre irányítja a tekintetet? Ugye, hogy nem azt mondja, az a legnagyobb tragédia, hogy egyszer befejezzük, valahol, valamiképp a mi életünket, hanem azt mondja: az a legnagyobb kegyelem, hogy megnyerhetjük az életet!

Aztán, ilyeneket is láttam az igében: odamennek Jézushoz ezzel a hírral, hogy rászakadt a torony... – , ha odamentek némelyek, akkor valamilyen kapcsolatban voltak Jézussal, egész bizonyos, azért mentek Hozzá. Vitték a hírt, hogy mi történt, és amikor Jézus azt mondja: ha meg nem tértek, hasonlóképpen elvesztek! Vajon ennek a tizennyolc embernek, aki ott meghalt, meg azoknak, akik az áldozatokat vitték és meghaltak, valaki beszélt-e az evangéliumról? Ti hozzátok a hírt Jézusnak, de vajon mennyire vittétek a hírt Jézus és Jézusról? Jézus Krisztus nem arra inti majd az Övéit, hogy hozzák Neki a híreket, mintha Ő nem tudna róla, hanem Jézus Krisztus pontosan arra inti az Övéit, hogy vigyék a hírt! Ne-hogy az legyen, amit az énekekben éneklünk: „Nincs kitől hallja: Megváltónk keresztje, Mily gazdag élet kútja lett neked!”

Ez ma is igaz: akik ilyen természeti katasztrófákban meghalnak, a kérdésünk vajon az-e, hogy hallották-e az evangéliumot? Vagy éppen az, ha a környezetünkben van, hogy nem tőlünk kellett volna-e, hogy hallják az evangéliumot? Az Üdvhadsereg megalapítója egyszer tett egy érdekes kijelentést. Meg is döbbsentek a hallgatók nagyon. Ezt a kijelentést tette: nagyon szeretném, ha az én munkatársaim és a szolgáló testvérek öt percre menjenek a pokolba! Mindenki megdöbbsent, hogyan gondolhat ilyet! Igen – azt mondta, öt percre menjenek a pokolba, azért, hogy aztán nagyobb legyen bennük a mentési vágy! Hát akkor már felderült az arc. Tudjuk, hogy ilyen nincs, ez nem lehet, de ezt mondta az Üdvhadsereg vezetője, azért, hogy utána nagyobb legyen bennük a mentési vágy. Úgy, ahogy a kedves lelki énekekben énekeltek a csendeshéten többször: „Mentsd, aki elmerül, óvd, aki pusztul! Jézus, ó, Jézus, menteni vágy!”

Lehet híreket hozni Jézusnak, és lehet hírt vinni Jézusról. A húsvéti asszonyok, akik a feltámadás hírét vitték, azt a hírt vitték Jézusról, hogy Jézus él. Mi volt a nagy hír, amit ők elmondtak? Az, hogy „láttuk az Urat”! Ezek az emberek mivel jönnek? Leszakadt a torony. Jézus nem véletlen ad lelki tanítást nekik, mert lehet ilyen híreket hozni, és lehet ilyen híreket vinni: Jézus él, láttuk az Urat! Találkoztam Vele! Megváltoztatta az életemet! Újjá tette a szívemet! Helyrehozta a házasságomat! Lehet ilyen híreket is vinni. Ez az ige megállít bennünket, és azt mondja: milyen híreket hozol, vagy milyen híreket viszel az embereknek?

Aztán, ebben az igében az is benne van, hogy hogyan gondolkodtak: azok bűnösebbek voltak minden Galileabelinél, vagy a Jeruzsálembelieknél vétkeesebbek voltak, biztos azért érte őket utol az ítélet! Egyszer valakit megkérdeztem, aki egy-

HÍRT HOZOK, VAGY HÍRT VISZEK?

---

házi iskolába járt, azt gondoltam, hogy nagy ismerete van már Istenről: milyen ismereted van Istenről? A válasz a következő volt, egyetlen mondat: Isten a jókat megjutalmazza, a gonoszokat megbünteti. Na, mondom, kezdhetjük előlről a beszélgetést. Kezdhethetjük a nulláról, mert ez az ember semmit a világon nem tud Istenről. Valahol ezt hallotta, egyházi gimnáziumban, hogy a jókat megjutalmazza, a gonoszokat megbünteti. Na, de a Biblia szerint van jó? A Biblia szerint kit lehet jutalmazni? Mikor a gazdag ifjú odamegy Jézushoz, és azt mondja neki: Jó Mester! – akkor Jézus leállítja, és azt mondja neki: senki sem jó, csak egyedül az Isten. Nincs jó! Mi az, hogy Isten a jókat megjutalmazza? Mintha lennének jók! Persze, mi magunkat rögtön odasoroljuk a jók közé, azokra, akikre pedig rászakadt a torony, akiknek valamilyen „krach” bejön az életükbe, azok meg biztosan a rosszak! Vagy biztos azért adta Isten, mert rossz! Nem, testvérek, nem így van! Jézus arra tanít bennünket, hogy vigyázzunk, mert mi is mindannyian büntetést, halált és kárhozatot érdemlünk.

A következő üzenete az igének az, hogy épp a templomban végezték az áldozati szertartást, az áldozat bemutatását azok, akiket Pilátus megöletett. Érdekes, hogy erre Jézus azt mondja ezeknek az embereknek, akik Hozzá mennek: ha meg nem tértek, hasonlóképpen elvesztek! Vagyis, Jézus Krisztus azt mondja nekünk, hogy ezek az emberek elvesztek. Azért, mert azt akarja Jézus hirdettetni minden kor emberének az igével, hogy vallásos cselekedet téged nem fog megmenteni az ítélettől és a kárhozattól. Látjátok, itt vannak ezek az emberek! A jeruzsálemi templomban áldozatot mutatnak be, és azt mondja Jézus: ha nem tértek meg, elvesztek! Úgy, ahogy ők elvesztek, ti is el fogtok. Jézus figyelmeztet, nehogy valamilyen vallásos cselekedetben bízz vagy reménykedj, hogy azért Isten neked örök életet ad és üdvösségre hoz, mert az ige kijelentette: Nincs üdvösség senki másban, és nem is adatott az ég alatt más név, mely által kellene megtartatnunk, üdvözülnünk, csak Jézus. Nehogy valaki abban bízson például, hogy ő egész életében templomba járt, és ezért fogja őt Isten megmenteni! Ha ezeket az embereket nem mentette meg, akkor téged sem fog; de ha azt mondod: „Jövök, semmit nem hozva, Keresztedbe fogózva, Meztelen, hogy felruházz, Árván bízva, hogy megszánsz” – akkor igen, Jézus Krisztusért. Tehát, azt mondja Jézus: ne reménykedj semmilyen vallásos cselekedetben!

Végül nézzük meg, hogy Jézus Krisztus mondataiban, amiket ebben az öt versben olvasunk, mi az evangélium? Van benne tragédia, katasztrófa, gyilkosság; van benne figyelmeztetés: ha meg nem tértek elvesztek – és mégis engedjétek meg, hogy három nagy örömhírt ebből az igéből előhozzak!

Az első örömhír az, hogy meg lehet térni, mert azt mondja Jézus: ha meg nem tértek... Tehát, az első nagy örömhíre ennek az igének, minden látszólagos, negatív kicsengése ellenére is az, hogy meg lehet térni. Előbb az énekben azt énekeltük, hogy „Jézus, engedd hozzád térted, Veled halmom, veled élnem.” Ez hívőknek is nagy üzenet, hogy ma is meg lehet térni. Vannak olyan bűneid, amikből meg kell térted! Újból Jézushoz kell jönni, újból kérni kell, hogy mossál meg engem, moss meg Uram, és fehérebb leszek a hónál! Tiszta szívet teremts bennem – úgy, ahogy Dávidnak oda kellett állni, nekünk is oda kell állni, és itt a terített úrasztala mellett ez még inkább hangsúlyos, hogy meg lehet térni.

A második evangélium az, hogy a megtért embernek üdvössége van. Mert azt mondja: ha nem tértek meg, elvesztek! Jézus ezzel mit jelent ki? Ha pedig megtértek, akkor megmaradtok – én így értem legalábbis, nemcsak ennek az igének az alapján, hanem a Biblia összes tanítása alapján. Ha Hozzám jöttök, ha az Én tulajdonaim lesztek, ha Én megmoslak titeket, akkor az Enyéim vagytok, az Én kezemből pedig senki ki nem ragadhat titeket – mondja a János evangéliuma 10,28, a Rómabelieknek írt levél 8. fejezete és még sok-sok ige.

A harmadik evangéliumi üzenete az igének pedig az, hogy erre még van idő. Ha meg nem tértek, hasonlóképpen elvesztek! Meddig van idő? Addig, amíg a torony le nem szakad. Addig, amíg Pilátus nem jön. Addig, amíg élünk, addig van lehetőség. Tehát, a harmadik nagy evangéliumi üzenete az igének, hogy erre van idő.

És hadd fejezzem be azzal, testvérek, hogy ezután mondja el Jézus a fügefa példázatát, amit a lekciónban hallottunk. Ez nem véletlen tudniillik, mert Jézus azt jelenti ki, hogy a megtérés majd a gyümölcsökben fog meglátszódni, hogy teremsz-e gyümölcsöt vagy nem. Gyümölcsöiről lehet megismerni azt az embert, aki megtért az Úrhoz, nem a szavából, még csak nem is a bizonyágtételéből, hanem azokról a gyümölcsökről, amiket elkezd teremni.

Tiszántúlon minden templomra kitétek egy plakátot tavaly, aztán ez még kint maradt most is: 500 éve reformáció, 450 éve magyar református egyház. Néztam a plakátot, és most ennek az igének fényében is úgy látom, nem az a döntő, hogy 500 éve volt a reformáció, meg 450 éve van református egyház, hanem az, hogy ebből hány volt a termékeny esztendő, meg hány a terméketlen. Itt azt mondja Jézus: három éve járok gyümölcsöt keresni e fán, és nem találok, mert már három éve terméketlen, meddő ez a fa. Az a lényeg, hogy mennyi idő abból a termékeny, meg mennyi a terméketlen? Lehet, hogy valaki azt mondja: én 60 éve megtértem, hát mit mondja ez a lelkész nekem, hogy térjete meg! – Hát én már 50 éve megtértem a nagy budapesti evangelizáción, amikor minden templomban a tékozló fiúról prédikáltak! Én már akkor átadtam az életemet Jézusnak; és Jézus azt mondja: testvér, nem ez a döntő, hanem az, hogy mennyi gyümölcsöt teremsz!

Tavaly ültettem egy kis diófát, gondolván, hogy aki diófát ültet, az évtizedekben gondolkodik, hát legyünk jó reménységgel, kihajtott tavasszal, és már nyolc szem dió van rajta! Úgy megdöböntett engem – 1 méter nem volt ez a kis diófa, amit elültettem –, hogy már van rajta 8 szem dió! Vajon ilyen-e az életem? Ilyen kicsi, ilyen nyomorult vagyok, de már azért nyolc szem meglátszik, már van három szem, már van négy szem, már van reménység, már tudok teremni! Ezt vigyük el, hogy legyen ilyen az életünk! Voltak olyan fáim, emlékszem, melyekre a presbiter atyafiak azt mondták az előző gyülekezetünkben: tiszteletes úr, meg kéne metszeni ezeket a fákat, de stílfűrésszel! Ez azt jelentette, hogy csak egy vágás, de az töből. Aztán sok fának ez is lett a sorsa. Jézus Krisztus azt mondja mai igénkben: térjete meg, mert ha nem, hasonlóképpen elvesztek!

Az utolsó mondatom hadd legyen az, hogy ennek miért van meg a lehetősége! Azért, mert a mi Urunk Jézus Krisztusra nem a torony szakadt rá Siloámban, hanem a mi bűneinknek összessége nyomta agyon a Golgota keresztyén. Nem a torony szakadt rá Siloámban, és Ő nem a jeruzsálemi templomban halt meg, hanem a városon kívül, a próféciák szerint, azért, hogy el tudd mondani: „Magára

HÍRT HOZOK, VAGY HÍRT VISZEK?

---

vette szennyes ruhámat, megbékítette Istent, Atyámat.” Azért, hogy el tudd mondani: van bűnbocsánatom, van örök életem, van üdvösségem. Áldott legyen érte a minden kegyelemnek Istene.

Ámen.

Imádkozzunk!

Azt mondja a Te igéd, Urunk, hogy ma, ha a Te szavadat halljuk, meg ne keményítsük a mi szíveinket. Add Urunk, hogy ma kérjük a bocsánatot Tőled, mert megvalljuk Neked, hogy van miből megtérnünk most is, ma is. Megvalljuk Neked, hogy van mit levetkeznünk és lehet mit felöltöznünk. Bocsásd meg, Urunk, hogy ó emberünkkel, bűneinkkel együtt akarunk élni, és nem megszabadulni tőlük, nem elvetni azokat és nem harcolni ellenük, hanem még éltetjük. Könyörülj meg rajtunk, Urunk, hogy Hozzád tudjunk térni, mert a Te ölelő karod ugyanúgy vár bennünket, mint amikor először jöttünk. Ugyanazzal a szeretettel, ugyanazzal a bocsánattal mondja: eredj el, és többé ne vétkezzél, hogy rosszabbul ne legyen dolgod!

Hálás a szívünk, Urunk, minden igéért, amely a Te szádból származik. Hálás a szívünk azért, hogy a világ történéseiből is Te lelki tanításokat adtál. Köszönjük, Urunk, hogy együtt lehettünk itt, ezen a délelőttön. Köszönjük minden testvérünket, a családokat. Köszönjük szeretteinket közelben vagy távolban. Köszönjük, Urunk, hogy kezedbe tehetjük betegeinket, gyászolóinkat, megfáradtakat.

Kérünk Téged, Urunk, hordozz bennünket hatalmas karjaidon. Adj hitet, reménységet, szeretetet, hogy be tudjuk tölteni küldetésünket és feladatunkat ebben a világban, Te szerinted, Rád mutatva, Hozzád hívogatva.

Ámen.

447. ének

1. Uram, bocsássad el Szolgádat békével,
Szent ígéreted szerint, Mert te idvezítőd
Én szemeim előtt Nékem nyilván megjelent.

2. Kit világos fényül Pogányoknak küldél,
Kinek fényességével Nyilván kijelenék
A szent Izráelnek Nagy dicsósége széjjel.